

(המשך מעמוד 6)

הדברים היחידים, שיש עליהם היום קונסנזוס בעם (החילוני) הוא שצריך לגייס, ועכשיו."

הם פעילים ביסודם. כולם מתנועות הנוער. חלקם מתנועות הנוער של ה"מפלגות. בנינוער בעלי כוחשיכנוע עצום והרכב רצון ויכולת להצליח.

מיד עם קבלת ההחלטה פנו לתנועות הנוער. וביקשו מימון. הפ"ת תעה היתה שלמה כשהם קיבלו. רק אוי רי (17), הניח בנייעקביא, לא קיבל מיי מון.

"הכנתי שהמצב כרגע רגיש. המפ"ד לא רוצה להסתכסך עם אף אחד, ולכן לא תתמוך ביוזמה כזו."

אף אחד לא טרחה. אירגון פרטי זני ומהיר. הם החליטו להפגין ביום פתיחת הכנסת ליד הכנסת, וגייסו חבי רים מבוגרים, שייגשו למשמריהכנסת לקבל רישיון.

מיכאל ספרו (16): "השכנו שהכל בסדר. אנחנו קיבלנו רישיון, וגם להפ"ג נוספת נגד כפייה רתית, שיועדה לאותו היום, קיבלו רישיון.

במיקרה היה לי קשר עם אנשי חמ"ד, שאירגנו את ההפגנה השנייה. אחרי יומיים מתאריך קביעת ההפגנה התקשר רה איתי נציגה של חמ"ד והודיעה לי שאין הפגנה, כי יו"ר הכנסת, מר שלמה הילל הנכבד, החליט שאטור.

הרגיו אותנו האיסור, אבל יותר הרגיו אותנו ההתייחסות. מפני שאנחנו נו נוער, אף אחד לא טרחה להודיע לנו שההפגנה בוטלה! ניסינו לשכנע, ניסינו להשפיע ולא עזר. פנינו לבג"ץ. עורך-דין מפורסם עזר להם תמורת תשלום סימלי, והם פנו לעליון.

יואב בן-יאריה (18): "הילל עדיין לא היה בטוח מי יהיה יו"ר הכנסת הבא. עיניו עדיין היו נשואות לתפקיד, ול"ריב עם המפלגות הרתיות היה הדבר האחרון שהוא רצה לעשות. על הכל הוא הליבש טענה מזוהה של בעיות עם כוח-אדם."

בחוריישיבה רוכב. הם ניסו ל"הגיע לפשרה, והוצעה להם רחבת מיש"רדהעבודההרווחה, המרוחקת 300 מ' מהעולם הזה

מהכנסת. לבסוף, כשדחה הבג"ץ את בקשתם, קיימו את ההפגנה שם. דני: "אנשים היו מאוד נחמדים אליי. נו מצאנו כאלה שאיכפת להם, וקיבלנו המון עזרה. הם השתפשו המון. בשלוש שות השבועות הללו ראינו איך הביורוקרטיה פועלת."

בכית-הפרוס הם קיבלו הנחה. הרפ"י סו מדבקות ועלונים. חולצות בפעם הבאה. שם לאירגון עוד אין, אבל סמל יש. בחור חרדי רוכב על כתפיו של בחור חילוני.

את הלילות האחרונים לפני ההפגנה הם בילו במטה, שהוקם בביתו של מיכאל. השיגו אנשיקשר בכל הארץ, ניסו להעביר את העלונים למירב בתי-ספר. נראה שבתוך המוסדות היתה העי-שמיטת עין. המנהלים, שאינם יכולים לפי החוק להשתתף בהסברה לקראת ההפגנה, פשוט נתנו לשליחים להסתובב כאן מפריע. הכל עבר בשלום.

מתים ומשתמטים. יואב, על רגעי חרדה שלפני ההפגנה: "שתי דקות ל-4, ורק 25 אנשים הגיעו. כבר



סמל ההתארגנות

"אני רואה את השינאה..."



מארגנים סירקין, בן-יאריה, ספרד וגולדפלם

לא לישיבה כולם לחטיבה"



כרזות בהפגנה

אנחנו מתים והם משתמטים"

התארגנו על קטגוריה של. מתאה שק' טה' ופתאום הם התחילו לנהור. חלק אמנם עזבו בהמשך ועברו להפגנה של חמ"ד. אבל עדיין נשארו אצלנו 2000 איש". נוער משולהב, נוער שמרגיש שיש לו הכוח להשפיע על הדברים לזוה הלאה, לחץ קרימה.

מיכאל: "זה מעבר לאמונה אם אנחנו נצליח לגרום לגיוס בחוריישיבות לצ"ה"ל או לא. יש כאן אקט מאוד רמוקרטי, וזה מה שחשוב. צריך להראות, שגם מי שלא מצביע משפיע. צריך להראות שהנוער יכול לתפוס את אלוהים בכ"י צים. צריך להראות, שדור-העתיד הוא דור העתיד הטוב, ואולי גם במצב מסוריים נצליח לשנות משהו."

בעומדם מול פחזבל, כשבידיהם מגבר יד קטן, הם השמיעו סידרת-נאור מים, שסחפו את הקהל במחאות-כפיים סוערות. הם צעקו סיסמות בסיגנון "אנחנו מתים והם משתמטים!". לא ל"י שיבה, כולם לחטיבה!" באו מכל הארץ. איכשהו עברה השמועה על ההפגנה מפה לאוזן, וכולם ידעו עליה.

ההפגנה גררה חשיפה בתקשורת. אורי הוזמן לעימות בערב חדש. ובמ"ב הקרינו אותם צועקים סיסמות.

כולם מסריחים. באותה הפגנה פגשו את נחמה מסביון. אשת-התנדבות עשירה, מפורסמת ובעלת קשרים מקי-פים בכל הארץ, שגרתמה להקמת איר-גון-ינוער כלל-ארצי נגד אי-גיוס בחוריי-הישיבות לצ"ה"ל. היא העניקה להם חסות וקשרה אותם עם האנשים הנכבדים. בעצרת בכיכר-מלכיים-ישראל נאם אחד מנציגיהם.

אורי: "אין כאן דבר למען תועלת אישית. איך שתסובכו את זה, עדיין לא יהיה. אנחנו מאמינים במשהו ומוכנים להקריב זמן ומאמץ למענו."

אורי שייך לבנייעקביא, נער דתי חובש כיפה מרוגה. מה הוא עושה כאן? "ראשית, במדינה שבה יש שוויון-זכויות, צריך שיהיה גם שוויון-חובות. אם החרדים מקבלים את כל הזכויות, הם צריכים גם לתת שלוש שנים מחייהם למען המדינה."

"שנית, גם ההלכה תומכת בגיוס-חר"ב. הרמב"ם אומר במסכת מלכים שב"מילחמת-מיצווה הגיוס הוא חובה על כולם. גם על נשים הרות. אני רוצה להחיל את הדברים בש"טח, כי אני רואה את השינאה שזה יוצר בין דתיים לחילוניים. החילונים עושים על-פיהרוב הכללות וטוענים, שכל הדרושים לא משרתים, או שסתם כולם מסריחים."

ומה אומרים ההורים בבית? כללית הם מאוד בעד, רק שפוחדים שתוך כדי שילהוב הקהל וההפגנה יהפ"כו לאנטי-דתיים, וזה רע מאוד. "ברוך השם. הקבוצה התרחבה ו"ניסתה להשיג אנשיקשר כמעט בכל בית-ספר ברחבי הארץ, בעירודה של נחמה מסביון, המתנדבת, ועוד אנשים טובים באמצע הדרך. הם יישמו רמוק-רטיה הלכה למעשה, משתפשים עם המנגנון. כרגע הם מארגנים עצומה, שעליה יחתמו כל בני-הנוער במדינת-ישראל בעד גיוס בחוריישיבות לצבא. ההיענות מלאה, וגם התקציבים מתחד"שים.

דני: "לדעתי רובם עושים את זה מטעמי נוחות אישית שלהם. לא איכ"פת להם תורה, אבל למה ללכת לצבא אם לא צריך? למה בעצמי?" בקריית-ביאליק התארגנה עצומה, הקוראת ליצחק שמיר שלא למנות כשריהינוך ח"כ ממפלגה לא-ציונית (רגל התורה, ש"ס או האגודה). בפעם הראשונה במדינת-ישראל חתמו גם מורים וגם תלמידים על עצומה — ב"אורט קריית-ביאליק.

דרור רוגן, ממארגני-העצומה: "רציינו להביע שאטי-נפש מהרוגמה החינוך כית הטובה שיתן לנו שר-חינוך לאי-ציוני. קיבלנו שיתוף-פעולה מלא מ"בית-הספר, ותוך יום אחד החתמנו 2000 מורים ותלמידים." גל-המחאות מתפשט, והדים להת-ארגנויות נוספות הגיעו גם מחיפה, מב"ארשבוע ומתל-אביב. סוף-סוף משהו זז. ברוך השם.



ב עוד ארבעה שבועות עומד להסתיים מה שכונה בני מיי

קל דוקאקיס "עידן רגן". את הכ"סא היוקרתי ביותר ברחבי העולם יתמוס סגנו, ג'ורג' בוש.

רגן עדיין מצטלם, מנופף לש"לום, כשנסני לצידו — זוג מאוד יי-צוני.

בוש מצהיר בכל הזדמנות שט"רם התחיל בכהונתו, ולכן אינו מק"בל החלטות.

ומה בינתיים? הפעילות הרבה ביותר בפוליטיקה האמריקאית מתנהלת במיסגרת ה"טראנזישן" (העברת השלטון מיד ליד). לבוש, לבייקר (שר-החוץ המיועד), לסנוני נו ואפילו לדן קווייל (זה הטוען ש"הוא דומה לרוברט רדפורד, ושאמ"ריקה מתפללת לשלומם של הבוס שלו) יש מישרדי-העברה. בעוד וו"שינגטון מתרוקנת מאורחיה הק"בוים — סנאטורים, אנשי-קונגרס — פועלים צוותים אלה במלוא המ"רץ למען העברת-שלטון מסודרת: מניו-יורק, סדרים, קביעות-מדיניות. ראיונות עיתונאיים אינם נכללים בסדר-עדיפויות זה, וכל מי שהוא I.A. בושינגטון ייעץ שלא להטריד איש מהבכירים בתקופת הטרנזי-זישן.

בכל זאת, חשקתי בראיון עם ג'ון סונונו, מי שמינויו כראש-מטה הבית-הלבן עורר גלים בקרב הק"הילה היהודית בארצות-הברית ובישראל. במיסגרת השאלה הניצ"חית — "זה טוב ליהודים?" — זעקו רבים: "זה רע!" ושלפו כראייה את מוצאו הערבי, את אי-תמיכתו בע-

צומה נגד השוואת הציונות לגזע-נות — עצומה שעליה חתמו רבים מעמיתיו. הזכירו שבהרצאה לפני פורום ערבי-אמריקאי כלשהו ב"ארצות-הברית השתמש סונונו ב"שון "אנחנו" ולא "אתם", ועוד ו-עוד.

"בובהלה, יש פרוטוקולים של-מים על כד"ל התרגו מלקולם הונ"ליין, מנכ"ל ועידת-הנשיאים של יהדות-אמריקה על הספקנות שלי.

לפני כחודש, מייד עם היוודע מינויו לתפקיד רב-הכוח, נענה סו-נונו להזמנת מנהיגי יהדות אמרי-קה ונפגש עימם בניו-יורק. הוא ני-סה להפגין את החששות מפניו. גם מילות-הפרידה ממני היו: "יהודים וישראלים לא צריכים לפחד ממני, באמת!"

מדוע נוצר הפחד מפני סונונו? כדי להבין את מקור הפחד, צריך להבין תחילה מהו "ראש-מטה-ה"בית-הלבן". קשה להסביר בישראל את מידת הכוח הטמון בתפקיד זה, ממני שלא קיים תפקיד מקביל במערך השלטון בישראל.

תפקידו של ראש-המטה אמנם כולל גם מונקציות המקבילות לא-לה של מנכ"ל מישרד ראש-הממ"שלה הישראלי, כגון איוש מישרות במנגנון, הטלת תפקידים ומשי-מות, פיקוח על ביצועם. אולם ב"עמדת ראש-המטה כלולות גם מונקציות שאותן ממלא בישראל ראש-הממשלה עצמו, כגון תיאום בין השרים ובינם לבין ראש-הממ"שלה. בישראל זה נעשה באורח ישיר, אך במיבנה השלטון האמ-